

Arrest

nr. 197 857 van 16 januari 2018
in de zaak RvV X II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat B. SOENEN
Vaderlandstraat 32
9000 GENT

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Ghanese nationaliteit te zijn, op 11 september 2017 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 3 augustus 2017 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20), aan de verzoekende partij ter kennis gebracht op 11 augustus 2017.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 14 september 2017 met refertenummer 72337.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 14 november 2017, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 december 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat B. SOENEN verschijnt voor de verzoeker, en van advocaat L. BRACKE, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker die verklaart van Ghanese nationaliteit te zijn en geboren in 1993, dient op 6 februari 2017 een aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Europese Unie, als bloedverwant in neergaande lijn.

Op 3 augustus 2017 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). Dit is de bestreden beslissing:

"BESLISSING TOT WEIGERING VAN VERBLIJF VAN MEER DAN DRIE MAANDEN ZONDER BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN

In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 6.02.2017 werd ingediend door:

Naam: M.

Voorna(a)m(en): B. K.

Nationaliteit: Ghana

Geboortedatum: (...) 1993

Geboorteplaats: K.

Identificatienummer in het Rijksregister: xxx

Verblijvende te: (...)

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van een ander familielid van een burger van de Unie.

Artikel 40bis, §2, eerste lid, 3° van de wet van 15.12.1980 stelt dat als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd: 'de bloedverwanten in neergaande lijn, alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder 1° of 2°, beneden de leeftijd van eenentwintig jaar of die te hunnen laste zijn, die hen begeleiden of zich bij hen voegen (...).'

Artikel 40bis, §2, 3° van de wet van 15.12.1980 bepaalt het volgende: 'Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd: 3° de bloedverwanten in neergaande lijn alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder 1° of 2°, beneden de leeftijd van eenentwintig jaar of die te hunnen laste zijn, die hen begeleiden of zich bij hen voegen, voor zover de vreemdeling die vervoegd wordt, zijn echtgenoot of de bedoelde geregistreerde partner over het recht van bewaring beschikt en, indien het recht van bewaring wordt gedeeld, op voorwaarde dat de andere houder van het recht van bewaring zijn toestemming heeft gegeven.'

Artikel 44 van het KB van 08.10.1981 bepaalt het volgende: 'De familieleden bedoeld in artikel 40bis, §2, van de wet, die geen burger van de Unie zijn, kunnen enkel genieten van dit hoofdstuk indien zij het bewijs overleggen aangaande de bloed of aanverwantschap of partnerschap met de burger van de Unie die ze begeleiden of bij wie zij zich voegen. Indien wordt vastgesteld dat het familielid de ingeroepen bloed- of aanverwantsschapsband of het partnerschap niet kan bewijzen door middel van officiële documenten, overeenkomstig artikel 30 van de wet van 16 juli 2004 houdende het Wetboek van internationaal privaatrecht of de internationale overeenkomsten betreffende dezelfde materie, kan de minister of zijn gemachtigde rekening houden met andere geldige bewijzen die in dit verband worden voorgelegd' Verder bepaald artikel 18 van de wet houdende het Wetboek van internationaal privaatrecht het volgende: 'Voor de bepaling van het toepasselijk recht in een aangelegenheid waarin partijen niet vrij over hun rechten kunnen beschikken, wordt geen rekening gehouden met feiten en handelingen gesteld met het enkele doel te ontsnappen aan de toepassing van het door deze wet aangewezen recht.'

Betrokkene heeft de bloedverwantschap in neergaande lijn ten opzichte van de referentiepersoon onvoldoende aangetoond.

Betrokkene legt ter staving van de verwantschap met de referentiepersoon een geboorteakte voor waaruit blijkt dat de geboorteakte laattijdig geregistreerd werd. Uit de in Ghana opgestelde 'Certified Copy of Entry in Register of Births' met nr. 28065 dd. 8.09.2016, blijkt dat de geboorte van betrokkene werd geregistreerd in het registratiekantoor van Krofrom op 24.08.2016, ruim 23 jaar na de eigenlijke geboorte van betrokkene. Voorts werd dit document opgesteld op basis van loutere verklaringen.

Er dient opgemerkt te worden dat het niet uitgesloten is dat betrokkene op het moment van de registratie van de geboorte reeds in België was en contact had met een persoon die verblijfsrecht heeft in België en dat hij omwille van verblijfsrechtelijke redenen, in functie van deze persoon, deze akte heeft laten aanmaken, om zo via zijn zogenaamde verwantschap met de referentiepersoon zelf verblijfsrecht te kunnen verkrijgen.

Deze redenering vindt steun in de informatie die te vinden is in: 'Home Office UK Border Agency, GHANA Country of Origin Information (COI) Report, 11may 2012'. Hierin wordt namelijk gesteld dat deze gebruiken vaak voorkomend zijn: "The majority of registrations are not made at the time of birth, and often no registration is made until an individual requires a birth certificate for immigration purposes. Registrations not made within one year of an individual's birth are not reliable evidence of relationship, since registration, including late registration, may often be accomplished upon demand, with little or no supporting documentation required."

Het is dus vrij makkelijk, en zonder grondig onderzoek naar de echtheid van de inhoud, om geboorteakten op te maken via de Ghanese autoriteiten.

Het is dus redelijk te stellen dat dit ook hier het geval is, waardoor onze diensten de authenticiteit en de inhoud van de voorgelegde geboorteakte betwisten overeenkomstig artikel 18 van de wet houdende het Wetboek van Internationaal Privaatrecht (wetsontduiking).

Een laattijdige geboorteregistratie, louter gebaseerd op verklaringen, voldoet niet aan de voorwaarden van artikelen 18 en 27 van het Wetboek van Internationaal Privaatrecht.

Bijgevolg kan de authenticiteit en de inhoud van de voorgelegde geboorteakte niet worden erkend. Zodoende wordt de verwantschap met de referentiepersoon onvoldoende bewezen.

Het staat betrokkene vrij op een andere manier aan te tonen wel degelijk verwant te zijn met de referentiepersoon nl. door middel van een DNA-test en een nieuwe aanvraag in te dienen.

Aangezien aan één van de voorwaarden voorzien in hoger vermeld artikel niet voldaan werd, wordt de verblijfsaanvraag geweigerd. De andere voorwaarden werden echter niet nagekeken. Deze beslissing belet dus de dienst Vreemdelingenzaken niet om bij de indiening van een nieuwe verblijfsaanvraag ((met een correct bewijs van aanverwantschap) de andere voorwaarden na te gaan of over te gaan tot een onderzoek of analyse die zij nodig acht.

Betrokkene voldoet dan ook niet aan de vereiste voorwaarden van artikel 40bis van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging. (...)"

2. Over de rechtspleging

2.1. Verzoeker heeft de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad), overeenkomstig artikel 39/81, vierde lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet), tijdig in kennis gesteld van zijn wens om geen synthesememorie neer te leggen. Dienvolgens wordt de procedure verder gezet conform artikel 39/81, eerste lid van de vreemdelingenwet.

2.2. Verzoeker maakt per aangetekende brief van 23 november 2017 bijkomende stukken over, met name een rapport inzake een paterniteitstest van 24 oktober 2017.

Deze stukken zijn de verwerende partij niet kenbaar gemaakt voor het nemen van de bestreden beslissing. Het procedurereglement van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) voorziet niet in de mogelijkheid van het neerleggen van bijkomende stukken nadat het verzoekschrift is ingediend. Derhalve dienen deze stukken uit de debatten te worden geweerd met het oog op de rechten van verdediging van de verwerende partij. Bovendien dient de Raad zich bij de beoordeling van de zaak in het kader van zijn wettigheidstoetsing te plaatsen op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing.

3. Onderzoek van het beroep

3.1.1. Verzoeker voert een eerste middel aan dat luidt als volgt:

“Eerste middel

- Schending van het artikel 40bis VW van de Wet van 15 december 1980 (Vreemdelingenwet) en het artikel 52 van het Koninklijk Besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ;
- Schending van het redelijkheidsbeginsel ;
- Schending van de zorgvuldigheidsplicht ;
- Schending van het vertrouwensbeginsel ;
- Schending van het artikel 62 Vreemdelingenwet – motiveringsverplichting ;
- Schending van de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen.

4.1.1.

Dat de verwerende partij in de bestreden beslissing, genomen ten aanzien van verzoekende partij, een manifeste beoordelingsfout begaat, door aan verzoekende partij mede te delen dat hij geen aanvraag tot gezinshereniging kan indienen nu er geen afdoende bewijzen voorliggen van het bloedverwantschap.

De beslissing schendt onder meer de motiveringsverplichting, het zorgvuldigheids-, evenredigheids- en redelijkheidsbeginsel.

a)

Dat een bestuurshandeling aldus is gemotiveerd als niet alleen de concrete feiten maar ook de op die feiten toepasselijke rechtsregels worden vermeld en tevens wordt uitgelegd hoe de toepassing van die rechtsregels op de feiten naar de uiteindelijke beslissing heeft geleid.

Dat dit hier niet gebeurd is.

Motiveringsplicht

Dat aan iedere administratieve rechtshandeling draagkrachtige motieven ten grondslag moeten liggen.

Dat een bestuurshandeling aldus is gemotiveerd als niet alleen de concrete feiten maar ook de op die feiten toepasselijke rechtsregels worden vermeld en tevens wordt uitgelegd hoe de toepassing van die rechtsregels op de feiten naar de uiteindelijke beslissing heeft geleid.

Overeenkomstig artikel 62 van de Vreemdelingenwet moeten alle administratieve beslissingen met redenen omkleed worden.

Artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 bepalen dat de bestuurshandelingen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd en dat de opgelegde motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat de motivering afdoende moet zijn.

Uit de bestreden beslissingen dient te blijken dat de Dienst Vreemdelingenzaken met alle feitelijke overwegingen – de specifieke situatie van de betrokken persoon – heeft rekening gehouden.

Uit de bestreden beslissing blijkt ook dat de Dienst Vreemdelingenzaken is overgegaan tot een zeer stereotype motivering.

De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt.

Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710).

b)

Zorgvuldigheidsbeginsel, evenredigheidsbeginsel, redelijkheidsbeginsel

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de gemachtigde van de staatssecretaris de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding.

Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de gemachtigde van de staatssecretaris bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het administratief dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Het evenredigheidsbeginsel stelt ertoe dat het bestuur in rechte en in feite een verantwoorde beslissing neemt.

Het redelijkheidsbeginsel houdt in dat men op zich van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na de lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dient, bij zijn uitoefening van zijn wettelijk toezicht, na te gaan of de (gemachtigde van de) Staatssecretaris bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of hij die correct heeft beoordeeld en of hij op grond daarvan niet kennelijk onredelijk tot zijn besluit is gekomen.

Uit de navolgende bespreking blijkt dat de gemachtigde van de staatssecretaris bovenstaande verplichtingen en rechtsbeginselen met de voeten heeft getreden.

4.1.2.

Verzoeker heeft zijn verwantschap met zijn vader, de heer M. P. K. (...) willen aan tonen aan de hand van een geboorteakte.

De geboorteakte wordt onterecht niet in overweging genomen door de Dienst Vreemdelingenzaken.

De beslissing stelt:

“Betrokkene legt ter staving van de verwantschap met de referentiepersoon een geboorteakte voor waaruit blijkt dat de geboorteakte laattijdig geregistreerd werd. Uit de in Ghana opgestelde ‘Certified Copy of Entry in Registers of Births’ met nr. 28065 dd. 8.09.2016, blijkt dat de geboorte van betrokkene werd geregistreerd in het registratiekantoor van Krofrom op 24.08.2016, ruim 23 jaar na de eigenlijke geboorte van betrokkene. Voorst werd dit document opgesteld op basis van loutere verklaringen”.

De geboorteakte werd effectief pas uitgegeven op datum van 08/09/2016. Echter impliceert dit niet automatisch dat huidige geboorteakte niet waarheidsgetrouw zou zijn.

In Ghana is het niet de gewoonte en al helemaal niet verplicht op een geboorte te laten registreren op het moment van de geboorte.

Dit wordt expliciet erkent door DVZ in de beslissing die stelt dat late registraties vaak voorkomend zijn en hiervoor verwijst naar de COI GHANA, 11 mei 2012 van the Home Office UK Border Agency : *“the Majority of registrations are not made at the time of birth, and often no registrations is made until an individual requees a birth certificate for immigration purposes. “*

Het blijkt dat volgens Ghanees Recht en de Ghanese gewoonte geboorteakten standaard later worden opgesteld.

Het loutere feit dat een geboorteakte aangevraagd wordt op het moment dat zij nuttig is (bvb: met het oog van immigratie), impliceert niet dat de geboorteakte niet waarheidsgetrouw is.

Bijgevolg kan huidige geboorteakte wel als stavingsstuk van het aanverwantschap in overweging genomen worden. Immers worden geboorteakten, conform het recht opgesteld op het moment dat ze nodig zijn.

DVZ merkt verder op dat *“het niet uitgesloten is dat betrokkene op het moment van de registratie van de geboorte reeds in België was en contact had met een persoon die verblijfsrecht heeft in België en dat hij omwille van verblijfsrechtelijke redenen, in functie van deze persoon, deze akte heeft laten aanmaken, om zo via zijn zogenaamde verwantschap met de referentiepersoon zelf verblijfsrecht te kunnen verkrijgen. “*

Echter is dit een louter hypothetische bewering, die geen enkele grondslag vind in het dossier.

De Dienst Vreemdelingenzaken maakt een volledig willekeurige redenering, die geen grondslag vindt in de feitelikheden van het dossier en dit vormt bijgevolg geen motivering om huidig dossier af te wijzen. Immers is de Dienst Vreemdelingenzaken verplicht om een verantwoorde beslissing te nemen, zowel in rechte als in feite, dewelke gestoeld is op een correcte feitenvinding en niet op de grond van een algemene hypothese. De Dienst Vreemdelingenzaken, maakt hier een schending van de zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel en de motiveringsplicht.

4.1.3.

DVZ verwijst bij het weigeren van de overwegingname van de geboorteakte naar de artikelen 18 en 27 van het Wetboek IPR en beroept zich om het principe van wetsontduiking.

Echter begaat DVZ hier een foute toepassing van het principe van de wetsontduiking.

DVZ stelt in haar beslissing dat :

“het is dus redelijk te stellen dat dit ook hier het geval is, waardoor onze diensten de authenticiteit en de inhoud van de voorgelegde geboorteakten betwisten overeenkomstig artikel 18 van de wet houdende het Wetboek van Internationaal Privaatrecht (wetsontduiking).

Een laattijdige geboorteregistratie, louter gebaseerd op verklaringen voldoet niet aan de voorwaarden van artikelen 18 en 27 van het Wetboek van Internationaal Privaatrecht’

Om de toepassing van het principe van wetsontduiking correct te kaderen, dient verwezen te worden naar de wetbepalingen hieromtrent.

a)

Artikel 18 stelt:

Voor de bepaling van het toepasselijk recht in een aangelegenheid waarin partijen niet vrij over hun rechten kunnen beschikken, wordt geen rekening gehouden met feiten en handelingen gesteld met het enkele doel te ontsnappen aan de toepassing van het door deze wet aangewezen recht.

Artikel 27 stelt:

“§1. Een buitenlandse authentieke akte wordt in België door alle overheden erkend zonder dat een beroep moet worden gedaan op enige procedure indien haar rechtsgeldigheid wordt vastgesteld overeenkomstig het krachtens deze wet toepasselijk recht, en meer bepaald met inachtneming van de artikelen 18 en 21. De akte moet voldoen aan de voorwaarden die volgens het recht van de Staat waar zij is opgesteld, nodig zijn voor haar echtheid....”

Gelet op het feit dat artikel 27 naar artikel 21 verwijst, is het dienstig om ook artikel 21 te bestuderen

Artikel 21:

“De toepassing van een bepaling uit het door deze wet aangewezen buitenlands recht wordt geweigerd voor zover zij tot een resultaat zou leiden dat kennelijk onverenigbaar is met de openbare orde.

Bij de beoordeling van deze onverenigbaarheid wordt inzonderheid rekening gehouden met de mate waarin het geval met de Belgische rechtsorde is verbonden en met de ernst van de gevolgen die de toepassing van dat buitenlands recht zou meebrengen. Wanneer een bepaling van buitenlands recht niet wordt toegepast wegens deze onverenigbaarheid, wordt een andere relevante bepaling van dat recht of, indien nodig, van Belgisch recht toegepast.

Het al dan niet erkennen van buitenlandse akten behoort tot de bevoegdheid van elke overheid.

De Dienst Vreemdelingenzaken is dus volledig vrij om de geboorteakte te erkennen.

De Dienst Vreemdelingenzaken weigert dit, maar maakt aldus een verkeerde toepassingen van de wetbepalingen.

Verzoeker kan dienstig verwijzen naar de omzendbrief “Circulaire betreffende de aspecten van de wet van 16 juli 2004 houdende het Wetboek van internationaal privaatrecht die betrekking hebben op het personeelsstatuut dd. 23 september 2004 (B.S. dd. 28.09.2005)”, om enige verduidelijking te verschaffen.

De circulaire van 23 september 2003 strekt ertoe de ambtenaren van de burgerlijke stand voor te lichten over de draagwijdte van de bepalingen die zij mogelijks moeten toepassen in de uitoefening van de ambt. Er is een volledig hoofdstuk gewijd aan de erkenning van buitenlandse en de toepassing van de bepalingen omtrent wetsontduiking.

Evident dient deze richtlijnen ook van toepassing te zijn voor DVZ bij de beoordeling van de erkenning van de buitenlandse akten.

Punt G.3 van deze omzendbrief bepaalt :

“De erkenning van buitenlandse authentieke akten wordt beheerst door artikel 27WIPR waarin is bepaald dat een dergelijke akte in België door alle overheden [wordt] erkend zonder dat een beroep moet worden gedaan op enige procedure indien haar rechtsgeldigheid wordt vastgesteld overeenkomstig het krachtens deze wet toepasselijke recht, en meer bepaald met inachtneming van de artikelen 18 en 21 WIPR”. Deze bepaling moet worden toegepast voor talrijke akten die aan de ambtenaar van de burgerlijke stand worden voorgelegd (akten van huwelijk, van erkenning, van verandering van naam,...). Om een dergelijke akte te kunnen erkennen, moeten verscheidene voorwaarden zijn vervuld :

1° de rechtsgeldigheid van de akte moet worden vastgesteld overeenkomstig het krachtens dit wetboek toepasselijk recht. Om na te gaan of de akte rechtsgeldig is, moeten de in het wetboek omschreven verwijzingsregels dus worden toegepast. Zo moet in geval van een huwelijk, overeenkomstig artikel 46, voor elke echtgenoot worden nagegaan of de akte rechtsgeldig is krachtens het recht van de Staat waarvan hij bij de voltrekking van het huwelijk de nationaliteit heeft (bijvoorbeeld voor de leeftijdsvoorwaarden, de huwelijksbeletselen,...);

2° naar luid van het Wetboek moeten in dit verband meer bepaald de artikelen 18 en 21 in verband met respectievelijk wetsontduiking en de openbare orde in acht worden genomen.

Er werd reeds gesteld dat de toepassing van artikel 18 in beginsel veeleer uitzonderlijk moest blijven omdat een intentioneel element is vereist dat moet kunnen worden bewezen. De bepaling moet evenwel mogelijk worden toegepast in het geval waarin een persoon die in België verblijft, in een ander land een akte van huwelijksluiting of van erkenning heeft laten opmaken die hij niet zou hebben kunnen verkrijgen overeenkomstig het recht dat volgens dit wetboek normaal toepasselijk was. Deze situatie kan zich bijvoorbeeld voordoen indien een persoon om te ontsnappen aan de toepassing van zijn nationaal recht op grond waarvan een dergelijk huwelijk niet kan worden gesloten, naar een Staat zou gaan waarin het recht van de plaats van de huwelijksluiting wordt toegepast, in de veronderstelling dat dit recht voordeliger is. Er moet evenwel worden opgemerkt dat in een dergelijk geval de toepassing van het criterium van wetsontduiking het in 1° genoemde criterium zou bekrachtigen;

3° de akte moet voldoen aan de voorwaarden die volgens het recht van de Staat waar zij is opgesteld, nodig zijn voor haar echtheid;

4° artikel 24 (waarin is bepaald welke stukken moeten worden overgelegd met het oog op de erkenning van een buitenlandse rechterlijke beslissing) is voorzover nodig van toepassing. In het geval van een authentieke akte moet gewoonlijk worden verzocht om de overlegging van een uitgifte. Deze uitgifte moet onder dezelfde voorwaarden worden gelegaliseerd als de uitgifte van een buitenlandse rechterlijke beslissing (zie supra). Er moet tevens op worden gewezen dat het vereiste van legalisatie onder dezelfde voorwaarden geldt als voor buitenlandse rechterlijke beslissingen.

De persoon die de weigering tot erkenning van de authentieke akte door de ambtenaar van de burgerlijke stand betwist, kan beroep instellen bij de rechtbank van eerste aanleg. Dit beroep moet eveneens, in tegenstelling tot hetgeen thans is voorzien in het Gerechtelijk Wetboek, worden uitgeoefend bij eenzijdig verzoekschrift.”

b)

Indien DVZ zich wenst te beroepen op artikel 18 IPR, had zij moeten aantonen dat de geboorteakte niet rechtsgeldig is opgesteld krachtens het Ghanees Recht of dat deze akte louter werd opgesteld met het oog aan het ontsnappen van de Belgische wetgeving, in casu de vreemdelingenwet.

Dit is niet het geval.

De criteria van artikel 18 IPR zijn niet voldaan.

c)

Verzoeker heeft nooit de intentie gehad de verblijfswet te omzeilen. Integendeel Verzoeker heeft getracht zich conform de verblijfswet te gedragen.

Het loutere feit dat er intenties zijn om een verblijfsrecht te verkrijgen, houdt niet in dat er intenties zijn om handelingen te stellen om de verblijfswet te omzeilen.

Er dient duidelijk opgemerkt dat de circulaire duidelijk stelt dat « de toepassing van artikel 18 in beginsel veeleer uitzonderlijk moest blijven omdat een intentioneel element is vereist dat moet kunnen worden bewezen. »

DVZ heeft het intentioneel element niet aangetoond in hoofde van verzoeker.

Verzoeker heeft nooit de intentie gehad om de vreemdelingenwet te omzeilen. Het is niet omdat zijn geboorte akte, naar gewoonte, later werd opgesteld, of werd opgesteld op het moment dat een geboorteakte nuttig was, dat er aangetoond is dat huidige geboorteakte louter werd opgesteld met het oog om de verblijfswet te ontduiking.

Het feit dat zij het effectief hebben aangevraagd, omdat huidige formaliteit nodig is bij aanvraag conform artikel 40bis VW impliceert niet automatisch dat de geboorteakte niet waarheidsgetrouw is.

Hoewel het bekomen werd met het oog op het starten van de procedure, werd het niet bekomen met het oog op het omzeilen van de verblijfswet. Integendeel, verzoeker wenste de verblijfswet na te leven.

Het vereiste intentioneel element omtrent wetsontduiking is helemaal niet aanwezig.

d)

De akte werd volledig opgesteld conform het recht van de staat van Ghana

Artikel 18 is voorbehouden voor de gevallen waarbij persoon die in België verblijft, in een ander land een akte van huwelijkssluiting of van erkenning of de geboorteakte heeft laten opmaken die hij niet zou hebben kunnen verkrijgen overeenkomstig het recht dat volgens dit wetboek normaal toepasselijk was

Dit is in casu niet het geval.

De geboorteakte werd opgesteld conform de voorwaarden die volgens Ghanees recht van toepassing zijn bij de opstelling en uitgifte van geboorteakte.

De echtheid volgens Ghanees recht staat vast en DVZ kan bijgevolg kan DVZ zonder meer de geboorteakte aanvaarden als bewijs van de bloedband.

4.1.4.

Bovendien dient opgemerkt dat -als de Dienst Vreemdelingenzaken de mening was toegedaan dat het bloedverwantschap niet vaststond- dit niet automatisch impliceert dat verzoekster zich niet kan beroepen op de bepalingen omtrent het verblijf als familielid van een burger van de Europese Unie.

Immers zijn er naast de bepalingen omtrent "familielid van de burger van de Unie" (artikel 40bis Vreemdelingenwet) ook de bepalingen omtrent "andere familieleden van een burger van de EU" (artikel 47/1 e.v. VW).

Artikel 47/1 VW stelt:

Als andere familieleden van een burger van de Unie worden beschouwd : 1° de partner met wie de burger van de Unie een deugdelijk bewezen duurzame relatie heeft en die niet bedoeld wordt in artikel 40bis, § 2, 2° ; 2° de niet in artikel 40bis, § 2, bedoelde familieleden die, in het land van herkomst, ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin van de burger van de Unie; 3° de niet in artikel 40bis, § 2, bedoelde familieleden die wegens ernstige gezondheidsredenen een persoonlijke verzorging door de burger van de Unie strikt behoeven.

Artikel 47/2 VW stelt:

Onverminderd de bepalingen van dit hoofdstuk, zijn de bepalingen van hoofdstuk I over de in artikel 40bis bedoelde familieleden van een burger van de Unie van toepassing op de andere familieleden bedoeld in artikel 47/1.

Artikel 47/3 VW stelt:

§ 1. De andere familieleden bedoeld in artikel 47/1, 1°, moeten het bestaan bewijzen van een relatie met de burger van de Unie die zij willen begeleiden of bij wie zij zich willen voegen en ook het duurzaam karakter van die relatie. Het duurzaam karakter van de relatie mag met elk passend middel worden bewezen.

Bij het onderzoek naar het duurzame karakter van de relatie houdt de minister of zijn gemachtigde inzonderheid rekening met de intensiteit, de duur en de stabiele aard van de banden tussen de partners.

§ 2. De andere familieleden bedoeld in artikel 47/1, 2°, moeten bewijzen dat zij ten laste zijn van de burger van de Unie die zij willen begeleiden of bij wie zij zich willen voegen of dat zij deel uitmaken van

zijn gezin. De documenten die aantonen dat het andere familielid ten laste is of deel uitmaakt van het gezin van de burger van de Unie moeten uitgaan van de bevoegde overheden van het land van oorsprong of van herkomst. Bij ontstentenis hiervan, kan het feit ten laste te zijn of deel uit te maken van het gezin van de burger van de Unie bewezen worden met elk passend middel.

§ 3. De andere familieleden bedoeld in artikel 47/1, 3°, moeten bewijzen dat omwille van ernstige gezondheidsredenen, zij een persoonlijke verzorging door de burger van de Unie die zij willen vergezellen of bij wie zij zich willen voegen, strikt behoeven.

Zelfs als het bloedverwantschap niet zou bewezen zijn –quod non-, dient opgemerkt dat verzoeker afdoende bewijzen heeft, welke aantonen dat hij effectief deel uitmaakte van het gezin van de persoon wie hij wil vervoegen (dit is evident gelet op het feit dat hij de zoon is).

Verzoeker kon hoe dan ook aantonen dat – in tegenstelling tot wat de beslissing stelt - wel voldeed aan de vereisten van de voorwaarden om te genieten van het recht op verg-blijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van een ander familielid van een burger van de EU.

Zelfs ten tijde dat de vader van verzoeker reeds in België woonde, stond hij nog in voor het onderhoud van verzoeker. Verzoeker kan hiervan bewijsstukken voorleggen.

De vader van verzoeker heeft verzoeker frequent geld overgemaakt. Echter heeft hij niet alle stavingsstukken bewaard, gelet op het feit dat hij zich niet bewust van het belang van huidige stavingstukken.

Toch staven huidige stukken toch al dat verzoeker ten laste was van zijn vader. Verzoeker verkreeg onder meer volgende bedragen (zie stuk 3):

- ☐ april 2014 194 euro
- ☐ oktober 2014 195 euro
- ☐ april 2015 194 euro
- ☐ juni 2015 195 euro
- ☐ december 2015 195 euro
- ☐ februari 2015 194 euro

Indien de Dienst Vreemdelingenzaken de mening was toegedaan dat verzoeker zich niet kon beroepen op artikel 40bis VW, had verzoeker zich welk kunnen beroepen op artikelen 47/1 en volgende VW.

Toch werd dit niet nagegaan door DVZ.

DVZ motiveert dat gelet op het feit dat 1 voorwaarde niet zou voldaan zijn, de verblijfsaanvraag geweigerd wordt. De andere voorwaarden werden echter niet nagekeken.

Echter is de Dienst Vreemdelingenzaken mits huidige beoordeling van de aanvraag tot verblijf wat kort door de bocht gegaan en werd verzoekers aanvraag tot verblijf als familielid van een burger van de EU onterecht en vroegtijdig negatief afgesloten.”

3.1.2. in de nota repliceert de verwerende partij het volgende:

“In een eerste middel beroept verzoekende partij zich op een schending van:

- artikel 40bis van de Vreemdelingenwet ;*
- artikel 52 van het KB dd. 08.10.1981 ;*
- het redelijkheidsbeginsel ;*
- het zorgvuldigheidsbeginsel ;*
- het vertrouwensbeginsel ;*
- artikel 62 van de Vreemdelingenwet ;*
- de artikelen 2 en 3 van de wet dd. 29.07.1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen.*

De verzoekende partij acht de voormelde rechtsregels geschonden, doordat ten onrechte zou zijn geoordeeld dat onvoldoende bewijzen van bloedverwantschap voorliggen. De verzoekende partij meent dat de voorgelegde geboorteakte ten onrechte niet in overweging wordt genomen door de Dienst Vreemdelingenzaken. De bestreden beslissing zou gestoeld zijn op een volstrekt hypothetische bewering, dewelke geen grondslag zou vinden in het dossier.

Betreffende de vermeende schending van de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29.07.1991 en van artikel 62 Vreemdelingenwet, laat de verweerder gelden dat bij lezing van het inleidend verzoekschrift van verzoekende partij blijkt dat zij daarin niet enkel inhoudelijke kritiek levert, maar dat zij er ook in slaagt de motieven vevat in de in casu bestreden beslissing weer te geven en daarbij blijk geeft kennis te hebben van de motieven vevat in de bestreden beslissing.

De verweerder is van oordeel dat o.b.v. deze vaststelling dient te worden besloten dat verzoekende partij het vereiste belang ontbeert bij de betrokken kritiek (cf. R.v.St. nr. 47.940, 14.6.1994, Arr. R.v.St. 1994, z.p.).

De formele motiveringsplicht, vevat in de wetsartikelen waarvan verzoekende partij de schending aanvoert, heeft immers geen ander doel dan het in kennis stellen van de bestuurde van de redenen die

ten grondslag liggen aan de te zijnen of te haren opzichte genomen bestuursbeslissing, zodanig dat deze in staat is om te oordelen of het zinvol is om daartegen op te komen met de ter beschikking staande rechtsmiddelen (R.v.St. nr. 60.751, 4.7.1996, T.B.P. 1996, 698), terwijl de voormelde vaststelling impliceert dat deze wettelijke doelstelling is bereikt.

De naleving van de genoemde plicht houdt daarentegen geen verband met de inhoudelijke juridische of feitelijke correctheid van de tot uitdrukking gebrachte motieven (cf. wat inhoudelijke juridische correctheid betreft, naar analogie, Cass., 10.1.1979, Arr. Cass. 1978-79, 522; alsook wat feitelijke correctheid betreft: R.v.St. nr. 44.948, 18.11.1993, Arr. R.v.St. 1993, z.p.; Antwerpen, 16.6.1998, F.J.F. 1998, 693).

Bij lezing van de bestreden beslissing blijkt genoegzaam dat de inhoud daarvan verzoekende partij het genoemde inzicht verschaft en aldus volstaat om haar toe te laten de bedoelde nuttigheidsafweging te maken.

De bestreden beslissing is immers genoegzaam met redenen omkleed, aangezien daarin zowel haar juridische grondslag als haar feitelijke grondslag zijn vermeld.

Deze vermeldingen laten verzoekende partij toe kennis te hebben van de gronden op basis waarvan werd besloten tot de weigering van het verblijf van meer dan drie maanden, zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20) en maken dat het doel is bereikt dat met het bestaan van de betrokken formele motiveringsverplichting wordt beoogd.

Het normdoel dat ten grondslag ligt aan de in het besproken middel als geschonden aangeduide wetsartikelen is bereikt en de bestreden beslissing is genoegzaam gemotiveerd.

De uiteenzetting van verzoekende partij kan aan het voorgaande geen afbreuk doen, temeer nu de beschouwingen van verzoekende partij niet dienstig in verband kunnen worden gebracht met de door haar geschonden geachte rechtsregels.

Gelet op het voorgaande is de verweerder de mening toegedaan dat dit aspect van het eerste middel van verzoekende partij onontvankelijk, minstens ongegrond is.

In antwoord op de verzoekende partij haar concrete kritiek, dewelke de inhoud van de bestreden beslissing betreft, laat verweerder gelden dat de beschouwingen van de verzoekende partij niet kunnen worden aangenomen.

De bestreden beslissing maakt uitdrukkelijk melding van de volgende elementen:

“De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van een ander familielid van een burger van de Unie.

Artikel 40bis, §2, eerste lid, 3° van de wet van 15.12.1980 stelt dat als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd: ‘de bloedverwanten in neergaande lijn, alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder 1° of 2°, beneden de leeftijd van eenentwintig jaar of die te hunnen laste zijn, die hen begeleiden of zich bij hen voegen (...)’.

Artikel 40bis, §2, 3° van de wet van 15.12.1980 bepaalt het volgende: ‘Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd: 3° de bloedverwanten in neergaande lijn alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder 1° of 2°, beneden de leeftijd van eenentwintig jaar of die te hunnen laste zijn, die hen begeleiden of zich bij hen voegen, voor zover de vreemdeling die vervoegd wordt, zijn echtgenoot of de bedoelde geregistreerde partner over het recht van bewaring beschikt en, indien het recht van bewaring wordt gedeeld, op voorwaarde dat de andere houder van het recht van bewaring zijn toestemming heeft gegeven.’

Artikel 44 van het KB van 08.10.1981 bepaalt het volgende: ‘De familieleden bedoeld in artikel 40bis, 2, van de wet, die geen burger van de Unie zijn, kunnen enkel genieten van dit hoofdstuk indien zij het bewijs overleggen aangaande de bloed of aanverwantschap of partnerschap met de burger van de Unie die ze begeleiden of bij wie zij zich voegen. Indien wordt vastgesteld dat het familielid de ingeroepen bloed- of aanverwantschapsband of het partnerschap niet kan bewijzen door middel van officiële documenten, overeenkomstig artikel 30 van de wet van 16 juli 2004 houdende het Wetboek van internationaal privaatrecht of de internationale overeenkomsten betreffende dezelfde materie, kan de minister of zijn gemachtigde rekening houden met andere geldige bewijzen die in dit verband worden voorgelegd’ Verder bepaald artikel 18 van de wet houdende het Wetboek van internationaal privaatrecht het volgende: ‘Voor de bepaling van het toepasselijk recht in een aangelegenheid waarin partijen niet vrij over hun rechten kunnen beschikken, wordt geen rekening gehouden met feiten en handelingen gesteld met het enkele doel te ontsnappen aan de toepassing van het door deze wet aangewezen recht.’

Betrokkene heeft de bloedverwantschap in neergaande lijn ten opzichte van de referentiepersoon onvoldoende aangetoond.

Betrokkene legt ter staving van de verwantschap met de referentiepersoon een geboorteakte voor waaruit blijkt dat de geboorteakte laattijdig geregistreerd werd. Uit de in Ghana opgestelde ‘Certified Copy of Entry in Register of Births’ met nr. 28065 dd. 8.09.2016, blijkt dat de geboorte van betrokkene

werd geregistreerd in het registratiekantoor van Krofrom op 24.08.2016, ruim 23 jaar na de eigenlijke geboorte van betrokkene. Voorts werd dit document opgesteld op basis van loutere verklaringen.

Er dient opgemerkt te worden dat het niet uitgesloten is dat betrokkene op het moment van de registratie van de geboorte reeds in België was en contact had met een persoon die verblijfsrecht heeft in België en dat hij omwille van verblijfsrechtelijke redenen, in functie van deze persoon, deze akte heeft laten aanmaken, om zo via zijn zogenaamde verwantschap met de referentiepersoon zelf verblijfsrecht te kunnen verkrijgen.

Deze redenering vindt steun in de informatie die te vinden is in: 'Home Office UK Border Agency. GHANA Country of Origin Information (COI) Report, 11 may 2012'. Hierin wordt namelijk gesteld dat deze gebruiken vaak voorkomend zijn: *The majority of registrations are not made at the time of birth, and often no registration is made until an individual requires a birth certificate for immigration purposes. Registrations not made within one year of an individual's birth are not reliable evidence of relationship, since registration, including late registration, may often be accomplished upon demand, with little or no supporting documentation required.*"

Het is dus vrij makkelijk, en zonder grondig onderzoek naar de echtheid van de inhoud, om geboorteakten op te maken via de Ghanese autoriteiten.

Het is dus redelijk te stellen dat dit ook hier het geval is, waardoor onze diensten de authenticiteit en de inhoud van de voorgelegde geboorteakte betwisten overeenkomstig artikel 18 van de wet houdende het Wetboek van Internationaal Privaatrecht (wetsontduiking).

Een laattijdige geboorteregistratie, louter gebaseerd op verklaringen, voldoet niet aan de voorwaarden van artikelen 18 en 27 van het Wetboek van Internationaal Privaatrecht.

Bijgevolg kan de authenticiteit en de inhoud van de voorgelegde geboorteakte niet worden erkend. Zodoende wordt de verwantschap met de referentiepersoon onvoldoende bewezen.

Het staat betrokkene vrij op een andere manier aan te tonen wel degelijk verwant te zijn met de referentiepersoon nl. door middel van een DNA-test en een nieuwe aanvraag in te dienen.

Aangezien aan één van de voorwaarden voorzien in hoger vermeld artikel niet voldaan werd, wordt de verblijfsaanvraag geweigerd. De andere voorwaarden werden echter niet nagekeken. Deze beslissing belet dus de dienst Vreemdelingenzaken niet om bij de indiening van een nieuwe verblijfsaanvraag ((met een correct bewijs van aanverwantschap) de andere voorwaarden na te gaan of over te gaan tot een onderzoek of analyse die zij nodig acht.

Betrokkene voldoet dan ook niet aan de vereiste voorwaarden van artikel 4übis van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging."

Uit de omstandige motivering van de bestreden beslissing blijkt afdoende dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, belast met Administratieve Vereenvoudiging na gedegen onderzoek van de concrete situatie van de verzoekende partij heeft besloten tot de weigering van het verblijf van meer dan drie maanden, zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

De verzoekende partij heeft op 06.02.2017 een aanvraag van de verblijfskaart van een familielid van een Unieburger ingediend, als bloedverwant in de neergaande lijn, in toepassing van artikel 40bis, §2, 3° van de Vreemdelingenwet.

Artikel 40bis, §2, 3° van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

"3° de bloedverwanten in neergaande lijn alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder 1° of 2°, beneden de leeftijd van eenentwintig jaar of die te hunnen laste zijn, die hen begeleiden of zich bij hen voegen, voor zover de vreemdeling die vervoegd wordt, zijn echtgenoot of de bedoelde geregistreerde partner over het recht van bewaring beschikt en, indien het recht van bewaring wordt gedeeld, op voorwaarde dat de andere houder van het recht van bewaring zijn toestemming heeft gegeven;"

Terwijl artikel 44 van het KB dd. 08.10.1981 het volgende stipuleert:

"De familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, van de wet, die geen burger van de Unie zijn, kunnen enkel genieten van de bepalingen van dit hoofdstuk indien zij het bewijs overleggen aangaande de bloed- of aanverwantschap of partnerschap met de burger van de Unie die ze begeleiden of bij wie ze zich voegen.

Indien wordt vastgesteld dat het familielid de ingeroepen bloed- of aanverwantschapsband of het partnerschap niet kan bewijzen door middel van officiële documenten, overeenkomstig artikel 30 van de wet van 16 juli 2004 houdende het Wetboek van internationaal privaatrecht of de internationale overeenkomsten betreffende dezelfde materie, kan de minister of zijn gemachtigde rekening houden met andere geldige bewijzen die in dit verband worden voorgelegd.

Indien dat niet mogelijk is, kan de minister of zijn gemachtigde overgaan of laten overgaan tot een onderhoud met het familielid en de burger van de Europese Unie waarbij het familielid zich wil voegen, of tot elk ander onderzoek dat noodzakelijk wordt geacht en in voorkomend geval, voorstellen om een aanvullende analyse uit te laten voeren"

Verweerder laat gelden dat door de verzoekende partij enkel een op 08.09.2016 geregistreerde geboorteakte werd voorgelegd ter staving van de voorgehouden bloedverwantschap met de referentiepersoon.

In zoverre de verzoekende partij aanvoert dat het in Ghana niet de gewoonte is en al helemaal geen verplichting is om een geboorte te laten registreren op het ogenblik van de geboorte, merkt verweerder op dat zulks nergens in de bestreden beslissing wordt overwogen door de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, belast met Administratieve Vereenvoudiging.

Evenwel wordt allerminst kennelijk onredelijk opgemerkt dat de geboorteakte slechts op 08.09.2016 - zijnde luttel maanden voorafgaand aan de aanvraag tot gezinshereniging - werd opgesteld, op basis van louter eigen verklaringen van de verzoekende partij en de referentiepersoon, waarbij er geen enkele garantie bestaat dat de verzoekende partij inderdaad een bloedverwant in de neergaande lijn is van de referentiepersoon.

De verzoekende partij meent dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, belast met Administratieve Vereenvoudiging geen volstrekt hypothetische bewering mag plegen in de bestreden beslissing, met name door te stellen dat het niet uitgesloten is dat de geboorteakte louter omwille van verblijfsrechtelijke redenen werd geregistreerd, doch er kan niet ernstig worden betwist dat het aan de verzoekende partij toekomt om het bewijs van de bloedverwantschap te leveren.

Terwijl op heden geen dergelijk objectief bewijs voorligt.

Verweerder benadrukt dat het allerminst kennelijk onredelijk is van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, belast met Administratieve Vereenvoudiging om in de bestreden beslissing te verduidelijken om welke reden de voorliggende geboorteakte niet zonder meer kan worden aanvaard als bewijs van de bloedverwantschap.

Geheel ten onrechte laat de verzoekende partij uitschijnen dat het aan de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, belast met Administratieve Vereenvoudiging zou toekomen om te bewijzen dat de geboorteakte 23 jaar na de geboorte inderdaad louter omwille van verblijfsrechtelijke redenen werd geregistreerd, dit nadat de verzoekende partij en de referentiepersoon hieromtrent konden afstemmen in België.

Verweerder herhaalt dat de bewijslast onmiskenbaar rust op de verzoekende vreemdeling, waarbij de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, belast met Administratieve Vereenvoudiging wel degelijk kan volstaan met te overwegen om welke reden een voorliggend document niet als bewijskrachtig kan worden aangenomen.

Bovendien kan niet ernstig worden voorgehouden dat de overwegingen in de bestreden beslissing louter willekeurig zouden zijn, nu de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, belast met Administratieve Vereenvoudiging uitdrukkelijk verwijst naar een COI rapport, waarin letterlijk wordt gesteld dat laattijdig geregistreerde geboortes in Ghana niet als geloofwaardig bewijs van verwantschap kunnen gelden, nu dergelijke geboorteaktes op eenvoudig verzoek worden geregistreerd, waarbij weinig of geen bewijs wordt gevraagd:

“Agency. GHANA Country of Origin Information (COI) Report, 11 may 2012’. Hierin wordt namelijk gesteld dat deze gebruiken vaak voorkomend zijn: The majority of registrations are not made at the time of birth, and often no registration is made until an individual requires a birth certificate for immigration purposes. Registrations not made within one year of an individual's birth are not reliable evidence of relationship, since registration, including late registration, may often be accomplished upon demand, with little or no supporting documentation required.”

Het is dus vrij makkelijk, en zonder grondig onderzoek naar de echtheid van de inhoud, om geboorteakten op te maken via de Ghanese autoriteiten.” (eigen markerings)

De kritiek van de verzoekende partij mist dan ook grondslag.

Verweerder merkt in dit kader op dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, belast met Administratieve Vereenvoudiging zich overigens niet beperkt tot het louter afwijzen van de voorliggende geboorteakte, doch bovendien aanreikt op welke wijze de verzoekende partij en de referentiepersoon hun verwantschap gebeurlijk wel zouden kunnen aantonen.

Er kan de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, belast met Administratieve Vereenvoudiging derhalve geen kennelijk onredelijke, dan wel onzorgvuldige beslissing worden verweten.

De verzoekende partij voert in een volgend onderdeel van haar eerste middel nog aan dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, belast met Administratieve Vereenvoudiging een verkeerde toepassing zou maken van artikel 18 WIPR. De verzoekende partij verwijst ter ondersteuning naar een omzendbrief van 23.09.2003, dewelke werd opgesteld voor de ambtenaar van de burgerlijke stand.

Geheel ten onrechte meent de verzoekende partij uit de omzendbrief van 23.09.2003 een bindend voorschrift te kunnen afleiden, dan wel een bindende interpretatie voor wat betreft de toepassing van artikel 18 e.v. WIPR.

Nergens uit artikel 18 WIPR blijkt dat de betrokken overheid, in casu de Dienst Vreemdelingenzaken, onomstotelijk moet aantonen dat de buitenlandse authentieke akte louter werd opgesteld met het oog op het omzeilen van de Belgische wetgeving.

Het loutere feit dat artikel 18 WIPR in hoofde van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, belast met Administratieve Vereenvoudiging geen vrijbrief zou mogen zijn om de erkenning van eender welke buitenlandse authentieke akte te weigeren, doet op geen enkele wijze afbreuk aan het feit dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, belast met Administratieve Vereenvoudiging in casu op redelijke gronden heeft geoordeeld dat de kans erg reëel is dat de voorliggende geboorteakte louter pour le besoin de la cause werd opgesteld, in functie van de door de verzoekende partij beoogde verblijfsaanvraag.

Verweerder benadrukt dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, belast met Administratieve Vereenvoudiging zich bij het nemen van de bestreden beslissing bovendien heeft gesteund op een objectief verslag van een gezaghebbende organisatie, waarin woordelijk wordt gesteld dat laatstelijk geregistreerde Ghanese geboorteaktes an sich niet bewijskrachtig zijn, omdat bij de registratie nauwelijks of geen bewijs van daadwerkelijke verwantschap wordt vereist.

Gelet op het feit dat in de gegeven omstandigheden allerminst kan worden uitgesloten dat de verzoekende partij en de referentiepersoon de geboorteakte -ruim 23 jaar na de geboorte van de verzoekende partij- lieten opmaken met de bedoeling een verwantschap te ensceneren met het oog op een aanvraag gezinshereniging.

Het kan allerminst kennelijk onredelijk bevonden worden dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, belast met Administratieve Vereenvoudiging in de gegeven omstandigheden - gesteund door een objectief verslag van een gezaghebbende organisatie- oordeelt dat een loutere geboorteakte onvoldoende is om de daadwerkelijke verwantschap te bewijzen.

Terwijl nogmaals moet worden herhaald dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, belast met Administratieve Vereenvoudiging uitdrukkelijk aangeeft op welke wijze gebeurlijk wel bewijskrachtig een verwantschap kan worden aangetoond.

In dit kader kan dienstig worden opgemerkt dat de bestreden beslissing werd genomen zonder een bevel om het grondgebied te verlaten, zodat ontegensprekelijk aan de verzoekende partij en de referentiepersoon de mogelijkheid wordt geboden om alsnog een daadwerkelijk bewijs van verwantschap voor te leggen in het kader van een nieuwe aanvraag tot gezinshereniging.

Er kan de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, belast met Administratieve Vereenvoudiging aldus geen kennelijk onredelijke of onzorgvuldige houding worden aangewreven.

In een volgend onderdeel van het eerste middel meent de verzoekende partij nog dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, belast met Administratieve Vereenvoudiging minstens toepassing had moeten maken van artikel 47/1 e.v. van de Vreemdelingenwet.

De verzoekende partij gaat evenwel volkomen voorbij aan het feit dat ook de toepassing van artikel 47/1 van de Vreemdelingenwet veronderstelt dat een familieband kan worden aangetoond tussen de verzoekende vreemdeling en de referentiepersoon.

Ten onrechte lijkt de verzoekende partij de mening toegedaan dat het zou kunnen volstaan om aan te tonen dat de verzoekende partij gedurende bepaalde tijd deel heeft uitgemaakt van het gezin van de referentiepersoon.

Artikel 47/1 van de Vreemdelingenwet opent immers enkel de mogelijkheid op een verblijfsrecht voor partners in het kader van een feitelijke relatie, dan wel daadwerkelijke familieleden. Nergens uit voormelde bepaling blijkt dat derden, dewelke gebeurlijk gedurende langere periode bij een Unieburger zouden hebben verbleven, zouden kunnen worden beschouwd als duurzame partners, dan wel als familieleden.

Verweerder benadrukt dat het wel degelijk vereist is om een bewijs van verwantschap voor te leggen, indien men in toepassing van artikel 47/1 van de Vreemdelingenwet als een "ander familielid" tot verblijf in het Rijk wenst te worden gemachtigd. Terwijl ook in dit kader geldt dat de voorliggende geboorteakte niet kan worden aanvaard als bewijs van verwantschap.

De beschouwingen van de verzoekende partij missen grondslag.

De verweerder merkt op dat de gemachtigde van de Staatssecretaris geheel terecht, en binnen de hem ter zake toebedeelde bevoegdheid, oordeelde dat diende te worden besloten tot de weigering van het verblijf van meer dan drie maanden, zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

De gemachtigde van de Staatssecretaris handelde daarbij na grondig onderzoek van de elementen die de concrete situatie van de verzoekende partij daadwerkelijk kenmerken, en conform de ter zake toepasselijke rechtsregels, het redelijkheidsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel.

Het eerste middel is onontvankelijk, minstens ongegrond. Het kan niet worden aangenomen."

3.1.3.1. Luidens artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4° van de vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid "een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van

het beroep worden ingeroepen". Onder "middel" wordt begrepen een voldoende duidelijke omschrijving van de door de bestreden beslissing overtreden rechtsregel of rechtsprincipe en van de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsprincipe door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 22 januari 2010, nr. 199.798). Te dezen zet verzoeker nergens in zijn verzoekschrift uiteen op welke wijze hij artikel 52 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenbesluit) en het vertrouwensbeginsel door de bestreden beslissing geschonden acht. Het eerste middel is, wat dit betreft, niet ontvankelijk.

3.1.3.2. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Hetzelfde geldt voor de aangevoerde schending van artikel 62 van de vreemdelingenwet. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. In de motieven wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 40bis, § 2, eerste lid, 3° van de vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat verzoeker niet voldoet *"aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie"* nu hij *"de bloedverwantschap in neergaande lijn ten opzichte van de referentiepersoon onvoldoende (heeft) aangetoond"*, waarbij wordt toegelicht dat de authenticiteit en de inhoud van de door hem voorgelegde geboorteakte worden betwist overeenkomstig artikel 18 van de wet van 16 juli 2004 houdende het Wetboek van internationaal privaatrecht (hierna: WIPR), met name omdat de geboorte laatsttijdig geregistreerd werd en louter gebaseerd is op verklaringen, en dus niet voldoet aan de voorwaarden van de artikelen 18 en 27 van het WIPR. Tevens wordt nog opgemerkt dat niet is uitgesloten dat verzoeker op het moment van de registratie van de geboorteakte al in België was en hier contact had met een persoon die verblijfsrecht heeft in België en hij om verblijfsrechtelijke redenen deze akte heeft laten aanmaken. Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering hem niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou voldaan zijn aan het doel van de formele motiveringsplicht.

Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt en verzoeker bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dat oogpunt wordt onderzocht. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

3.1.3.3.1. De Raad benadrukt dat zijn rechtsmacht overeenkomstig de in de artikelen 144-146 van de Grondwet vervatte bevoegdheidsverdeling tussen de gewone hoven en de rechtbanken enerzijds en de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen als administratief rechtscollege anderzijds, is uitgesloten indien de wetgever tegen de beslissing van de administratieve overheid een beroep heeft opengesteld bij de gewone hoven en rechtbanken. De Raad spreekt zich bijgevolg niet uit over de wettigheid van de weigering tot erkenning van de buitenlandse geboorteakte op zich, daar hij hieromtrent geen rechtsmacht heeft, gelet op het beroep dat tegen zulke weigering overeenkomstig artikel 27, § 1, vierde lid van het WIPR openstaat bij de familierechtbank.

Artikel 27 van het WIPR, dat de erkenning en uitvoerbare kracht van buitenlandse authentieke akten in België regelt, luidt als volgt:

"§ 1. Een buitenlandse authentieke akte wordt in België door alle overheden erkend zonder dat een beroep moet worden gedaan op enige procedure indien haar rechtsgeldigheid wordt vastgesteld

overeenkomstig het krachtens deze wet toepasselijk recht, en meer bepaald met inachtneming van de artikelen 18 en 21.

De akte moet voldoen aan de voorwaarden die volgens het recht van de Staat waar zij is opgesteld, nodig zijn voor haar echtheid.

Artikel 24 is, voorzover nodig, van toepassing.

Ingeval de overheid weigert de geldigheid van de akte te erkennen, kan beroep worden ingesteld bij de rechtbank van eerste aanleg, onverminderd artikel 121, overeenkomstig de procedure bedoeld in artikel 23.

§ 2. Een buitenlandse authentieke akte die uitvoerbaar is in de Staat waarin zij is opgesteld, wordt in België uitvoerbaar verklaard door de rechtbank van eerste aanleg, onverminderd artikel 121, overeenkomstig de procedure bedoeld in artikel 23 en na onderzoek van de voorwaarden bedoeld in § 1.

§ 3. Een gerechtelijke schikking aangegaan voor een buitenlandse rechter, die uitvoerbaar is in de Staat waar zij tot stand is gekomen, kan in België onder dezelfde voorwaarden als een authentieke akte uitvoerbaar verklaard worden.”

In casu is de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris bevoegd tot het erkennen van een verblijf van meer dan drie maanden als familielid in neergaande lijn van een Belgische onderdaan. Hij is derhalve gerechtigd om bij de uitoefening van deze bevoegdheid de doorwerking van de vreemde akte te onderzoeken en desgevallend deze met toepassing van artikel 27, § 1, eerste lid van het WIPR te weigeren wanneer hij meent dat de rechtsgeldigheid van deze buitenlandse akte niet kan worden vastgesteld overeenkomstig het krachtens het WIPR toepasselijke recht, en meer bepaald met inachtneming van de artikelen 18 en 21 van het WIPR.

Dit gegeven neemt echter niet weg dat de Raad conform artikel 39/1, § 1, tweede lid *juncto* artikel 39/2, § 2 van de vreemdelingenwet de wettigheid van de weigering van verblijf van meer dan drie maanden dient te beoordelen en aldus kan nagaan of de motivering van deze beslissing afdoende is om verzoeker het verblijf van meer dan drie maanden te weigeren (cf. RvS 18 maart 2009, nr. 191.552; RvS 4 november 2013, nr. 225.311).

In de mate waarin verzoeker aanvoert dat de motieven op grond waarvan de geboorteakte niet in overweging wordt genomen manifest onjuist of kennelijk onredelijk zijn, wordt opgemerkt dat de verwerende partij in dit verband de volgende elementen vermeldt: de geboorte werd in Ghana geregistreerd ruim 23 jaar na de eigenlijke geboorte van verzoeker, het document werd opgesteld op basis van loutere verklaringen, het is niet uitgesloten dat verzoeker op het moment van de registratie van de geboorte reeds in België was en contact had met de referentiepersoon in functie van wie hij dan een akte heeft laten maken om zelf verblijfsrecht te krijgen, deze redenering vindt steun in het “*Home office UK Border Agency, Ghana Country of Origin Information (COI) Report*” van 11 mei 2012, hieruit blijkt dat het vrij makkelijk is om zonder grondig onderzoek naar de echtheid van de inhoud geboorteakten op te maken via de Ghanese autoriteiten, het is dan ook redelijk te stellen dat dit hier het geval is, zodat niet is voldaan aan de voorwaarden van de artikelen 18 en 27 van het WIPR. In de bestreden beslissing wordt vervolgd dat zodoende de authenticiteit en de inhoud van de voorgelegde geboorteakte niet worden erkend en dat de verwantschap met de referentiepersoon onvoldoende bewezen wordt.

Er dient te worden vastgesteld dat de verwerende partij in de motieven van de bestreden beslissing duidelijk aangeeft waarom hij de verwantschap met de referentiepersoon onvoldoende bewezen acht, met name worden de authenticiteit en de inhoud van de voorgelegde geboorteakte niet erkend om welbepaalde redenen. Verzoeker toont in dit verband niet aan dat de verwerende partij, die zich steunt op objectieve gegevens, op grond van manifest onjuiste of kennelijk onredelijke motieven tot de vaststelling komt dat de verwantschap met de referentiepersoon onvoldoende bewezen wordt.

3.1.3.3.2. De aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht wordt onderzocht samen met de aangevoerde schending van artikel 40bis van de vreemdelingenwet.

Artikel 40bis, § 2, 3° van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 2.

Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd:

1° (...)

2° (...)

3° de bloedverwanten in neergaande lijn alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder 1° of 2°, beneden de leeftijd van eenentwintig jaar of die te hunnen laste zijn, die hen begeleiden of zich bij hen voegen, voor zover de vreemdeling die vervoegd wordt, zijn echtgenoot of de bedoelde geregistreerde partner over het recht van bewaring beschikt en, indien het recht van bewaring wordt gedeeld, op voorwaarde dat de andere houder van het recht van bewaring zijn toestemming heeft gegeven.

4° (...)

5° (...)

(...).”

Artikel 44 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het koninklijk besluit van 8 oktober 1981) op grond waarvan de bestreden beslissing eveneens is genomen, luidt als volgt:

“De familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, van de wet, die geen burger van de Unie zijn, kunnen enkel genieten van dit hoofdstuk indien zij het bewijs overleggen aangaande de bloed- of aanverwantschap of partnerschap met de burger van de Unie die ze begeleiden of bij wie zij zich voegen.

Indien wordt vastgesteld dat het familielid de ingeroepen bloed- of aanverwantschapsband of het partnerschap niet kan bewijzen door middel van officiële documenten, overeenkomstig artikel 30 van de wet van 16 juli 2004 houdende het Wetboek van internationaal privaatrecht of de internationale overeenkomsten betreffende dezelfde materie, kan de minister of zijn gemachtigde rekening houden met andere geldige bewijzen die in dit verband worden voorgelegd.

Indien dat niet mogelijk is, kan de minister of zijn gemachtigde overgaan of laten overgaan tot een onderhoud met het familielid en de burger van de Europese Unie waarbij het familielid zich wil voegen, of tot elk ander onderzoek dat noodzakelijk wordt geacht en in voorkomend geval, voorstellen om een aanvullende analyse uit te laten voeren.”

In casu blijkt uit de bestreden beslissing dat werd vastgesteld dat verzoeker de bloedverwantschap in neergaande lijn met de referentiepersoon onvoldoende heeft aangetoond, zodat hij zich niet kan beroepen op artikel 40bis, § 2, 3° van de vreemdelingenwet. Aangezien niet voldaan werd aan één van de voorwaarden van artikel 40bis, § 2 van de vreemdelingenwet, wordt de verblijfsaanvraag geweigerd.

Verzoeker maakt, mede gelet op wat gesteld wordt onder punt 3.1.3.3.1. van dit arrest, niet aannemelijk dat het motief dat hij zijn bloedverwantschap met de referentiepersoon onvoldoende heeft aangetoond, zodat hij zich niet kan beroepen op artikel 40bis, § 2 van de vreemdelingenwet, feitelijk onjuist of kennelijk onredelijk is.

De Raad wijst erop dat de verwerende partij in de bestreden beslissing uitdrukkelijk aangeeft dat het verzoeker vrij staat om op een andere manier aan te tonen dat hij wel degelijk verwant is met de referentiepersoon en hij vervolgens een nieuwe aanvraag kan indienen.

Een schending van de materiële motiveringsplicht of van artikel 40bis van de vreemdelingenwet kan niet worden aangenomen.

3.1.3.3.3. Voorts werpt verzoeker op dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris nadat deze had vastgesteld dat verzoeker niet in aanmerking kwam voor gezinshereniging op basis van artikel 40bis, § 2 van de vreemdelingenwet diende te onderzoeken of verzoeker op basis van artikel 47/1 en verder van de vreemdelingenwet in aanmerking kwam om zich bij de referentiepersoon te voegen. Verzoeker werpt op dat dit wel degelijk het geval is omdat hij deel uitmaakte van het gezin van de referentiepersoon en hij wijst hierbij op de geldsommen die door de referentiepersoon aan hem werden overgemaakt.

Er wordt op gewezen dat verzoeker zijn aanvraag voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie (bijlage 19ter) van 6 februari 2017 indiende op grond van artikel 40bis van de vreemdelingenwet in zijn hoedanigheid van “bloedverwant in neergaande lijn” van M.P.K. In de bestreden beslissing werd bijgevolg nagegaan of verzoeker voldeed aan de voorwaarden van artikel 40bis van de vreemdelingenwet en werd geen onderzoek gedaan naar de toepasselijkheid van artikel 47/1 van de vreemdelingenwet. De artikelen 47/1, 47/2 en 47/3 van de vreemdelingenwet hebben betrekking op “andere familieleden” en hebben geen uitstaans met de thans bestreden beslissing waardoor de schending ervan niet dienstig wordt aangevoerd, net zoals de uiteenzetting in het middel

over het ten laste zijn. Tevens kan de verwerende partij worden gevolgd waar deze in de nota aanvoert dat verzoeker eraan voorbij gaat dat ook de toepassing van artikel 47/1 van de vreemdelingenwet een aangetoonde familieband veronderstelt, wat *in casu* op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing niet het geval was.

Verzoeker slaagt er niet in aan te tonen dat de motieven van de bestreden beslissing steunen op een foutieve feitenvinding of kennelijk onredelijk zijn. De schending van de materiële motiveringsplicht kan niet worden aangenomen.

3.1.3.4. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de gemachtigde van de staatssecretaris de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de gemachtigde van de staatssecretaris bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken. Verzoeker slaagt er niet in aan te tonen dat er *in casu* werd uitgegaan van een foutieve feitenvinding, zodat de schending van de zorgvuldigheidsplicht niet kan worden aangenomen.

De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt slechts het redelijkheidsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is, wat *in casu* niet het geval is. Gelet op voorgaande analyse blijkt dat verzoeker met zijn betoog geen schending van het redelijkheidsbeginsel aannemelijk maakt.

Het vertrouwensbeginsel is een beginsel van behoorlijk bestuur dat moet vermijden dat de rechtmatige verwachtingen die de burger uit het bestuursoptreden put, te kort worden gedaan. Dit houdt in dat de burger moet kunnen vertrouwen op een vaste gedragslijn van de overheid of op toezeggingen of beloften die de overheid in een concreet geval heeft gedaan (RvS 22 maart 2004, nr. 129 541). Verzoeker zet niet op concrete wijze uiteen in welk opzicht de overheid is afgeweken van een vaste gedragslijn of welke concrete toezeggingen hem zouden zijn gedaan. Zijn aanvraag gezinshereniging werd afgewezen omdat verzoeker de verwantschapsband met de referentiepersoon onvoldoende heeft aangetoond. Verzoeker toont niet aan in welk opzicht het vertrouwensbeginsel zou geschonden zijn.

Met zijn betoog maakt verzoeker de schending van de door hem ingeroepen bepalingen niet aannemelijk.

3.1.3.5. Het eerste middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

3.2.1. Verzoeker voert een tweede middel aan dat luidt als volgt:

"Tweede middel

- Schending van het artikel 52 van het Koninklijk Besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ;
- Schending van het artikel 7 van de Vreemdelingenwet ;
- Schending van de proportionaliteit en het redelijkheidsbeginsel ;
- Schending van het art. 8 EVRM en het art. 74/13 van de vreemdelingenwet ;
- Schending van de motiveringsplicht en van de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de formele motivering van bestuurshandelingen en de motiveringsplicht.

4.2.1.

In de bestreden beslissing wordt toepassing gemaakt van artikel 52, §4, 5de lid van het vreemdelingenbesluit.

Immers, in de bestreden beslissing staat te lezen dat verzoeker een termijn van dertig dagen krijgt om het grondgebied te verlaten.

Art. 52, §4, 5de lid van het vreemdelingenbesluit bepaalt als volgt:

§ 4. Indien het familielid alle vereiste documenten heeft overgemaakt, maakt het gemeentebestuur de aanvraag over aan de gemachtigde van de minister.

Indien de Minister of zijn gemachtigde het verblijfsrecht toekent of als er geen enkele beslissing is genomen binnen de termijn bepaald bij artikel 42, van de wet, geeft de burgemeester of zijn gemachtigde aan de vreemdeling een " verblijfkaart van een familielid van een burger van de Unie " overeenkomstig het model van bijlage 9 af.

De kostprijs die de gemeente kan vorderen voor de afgifte van deze verblijfskaart mag niet meer bedragen dan de prijs die geheven wordt voor de afgifte van een identiteitskaart aan Belgische onderdanen.

Wanneer het gemeentebestuur zich in de onmogelijkheid bevindt om onmiddellijk over te gaan tot de afgifte van deze verblijfskaart, dient het attest van immatriculatie te worden verlengd tot de afgifte van de verblijfskaart.

Indien de minister of zijn gemachtigde het recht op verblijf niet erkent, wordt het familielid van deze beslissing kennis gegeven door de afgifte van een document overeenkomstig het model van bijlage 20, dat desgevallend een bevel om het grondgebied te verlaten bevat. Het attest van immatriculatie wordt ingetrokken.

Uit deze bewoordingen kan geen verplichting worden afgeleid om een bevel om het grondgebied te verlaten te geven.

4.2.2.

Integendeel, uit lezing van voornoemd artikel blijkt dat verweerster de mogelijkheid doch niet de plicht heeft om een bevel om het grondgebied te verlaten te geven in een bijlage 20.

Aldus laat de toepasselijke regelgeving door het gebruik van de bewoording "desgevallend" de vrijheid aan het bestuur om al dan niet een bevel om het grondgebied te verlaten te incorporeren in de beslissing bijlage 20.

Deze keuzevrijheid wijst op een zekere discretionaire beoordelingsbevoegdheid waarover verweerster beschikt.

Verzoeker kan verwijzen naar de rechtspraak van de Raad van State ter zake, namelijk RvS 19 juli 2012, nrs. 220.339 en 220.340 aangaande artikel 52, § 4, vijfde lid van het vreemdelingenbesluit:

"Anders dan verzoekende partij voorhoudt, kan uit de bewoordingen geen verplichting worden afgeleid om een bevel om het grondgebied te verlaten te geven. Het woord "desgevallend" wijst integendeel op een mogelijkheid en betekent juist niet dat in ieder geval een bevel zou moeten worden gegeven."

De Raad van State oordeelde onder meer in een arrest van 7 juni 2007 (RvS 7 juni 2007, nr. 171.887, De Schepper) dat voor elke administratieve beslissing rechtens aanvaardbare motieven moeten bestaan met een voldoende feitelijke grondslag en dat de discretionaire beoordelingsbevoegdheid van een administratieve overheid onder meer wordt beperkt door het motiveringsbeginsel.

Ook in de rechtsleer wordt deze zienswijze gevolgd:

"Hoe groter de discretionaire bevoegdheid van het bestuur, hoe strenger de motiveringsplicht wordt opgevat. De omvang van de motiveringsplicht is dus evenredig met de omvang van de discretionaire bevoegdheid waarover de overheid beschikt. Wanneer de toepasselijke regelgeving aan het bestuur de vrijheid laat om al dan niet een beslissing te nemen, of de keuze laat tussen verschillende mogelijke beslissing, is het bestuur verplicht zijn keuze te verantwoorden. Ook bij de invulling van vage normen, zal een uitgebreide motivering noodzake zijn. De precieze, concrete motieven moeten uitdrukkelijk en nauwkeurig worden vermeld. Een discretionaire bevoegdheid ontslaat de overheid dus geenszins van de verplichting tot formele motivering, wel integendeel. In dat geval dringt de motiveringsplicht zich nog meer op als niet te verwaarlozen waarborg en zelfs de enige waarborg tegen willekeur"

(zie I. OPDEBEEK en A. COOLSAET, administratieve rechtsbibliotheek - algemene reeks, VII, formele motivering van bestuurshandelingen, Brugge, Die Keure, 1999, 149, nr. 185.)

Uit de lezing van de bestreden beslissing blijkt dat geen enkele concrete motivering werd gegeven waarom verweerster heeft gekozen om bij de beslissing tot weigering van het verblijf van meer dan drie maanden ook een bevel om het grondgebied te verlaten te geven.

Een loutere verwijzing naar een wetsartikel volstaat niet, enerzijds dient een belangenafweging te worden gemaakt op basis van art. 8 EVRM (zie onder) anderzijds volstaat een loutere vermelding van een artikel geenszins, verweerster dient te specifieke situatie na te gaan om haar bevel te motiveren in het licht van het proportionaliteitsbeginsel.

Daarnaast is het geenszins ondenkbaar dat een persoon bijvoorbeeld op een andere manier kan toegelaten zijn tot het grondgebied. Verweerster doet hier geen enkel onderzoek ter zake, zij verwijst louter naar een artikel uit de wet.

Nochtans is verweerster voldoende op de hoogte van het feitelijk gezinsleven dat verzoeker heeft. Immers heeft hij een gezinshereniging op basis van de banden met zijn vader gevraagd.

Minstens diende verweerster op de hoogte te zijn van het gezinsleven nu zij daartoe een zorgvuldig onderzoek dient te voeren.

4.2.3.

Daarenboven is het disproportioneel en onredelijk gelet op de feitelijke omstandigheden om van verzoeker te verwachten dat hij ons grondgebied zou moeten verlaten gelet op art. 8 EVRM.

Gezien het geven van een bevel om het grondgebied te verlaten niet afdoende noch proportioneel werd gemotiveerd hoewel art. 52, §4, 5de lid van het vreemdelingenbesluit duidelijk stelt dat een bevel slechts wordt gegeven in het geval van verzoekster "desgevallend", zijn de artikelen 52 van het

vreemdelingenbesluit en de art. 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en de motiveringsverplichting geschonden.

4.2.4.

De bestreden beslissing is te meer nietig nu bij een beslissing tot verwijdering rekening dient te worden gehouden met het art. 74/13 Vw.

“Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.”

(zie art. 74/13 Vw.)

Nochtans werd geen enkele rekening gehouden met het feit dat verzoeker hier een waarachtig gezinsleven heeft op ons grondgebied.

“In een tweede middel voert de verzoekende partij onder meer de schending aan van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet en van artikel 8 van het EVRM. De verzoekende partij stipt te dien einde aan dat zij een verklaring van wettelijke samenwoning met haar partner wenst af te leggen en dat haar partner bovendien zwanger is van haar. Zij benadrukt dat de verwerende partij ingevolge artikel 74/13 van de vreemdelingenwet rekening dient te houden met het familieleven, hetgeen in casu niet is gebeurd. Tot slot stelt de verzoekende partij dat artikel 74/13 van de vreemdelingenwet refereert naar artikel 8 van het EVRM. Artikel 74/13 van de vreemdelingenwet luidt als volgt: “Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.”

De verzoekende partij kan worden gevolgd waar zij stelt dat deze bepaling allicht refereert naar artikel 8 van het EVRM dat de bescherming van het gezinsleven inhoudt. De Raad stelt vast dat in de verwijderingsmaatregel geen enkele motivering terug te vinden betreffende het gezins- en familieleven van de verzoekende partij. Evenmin blijkt uit de stukken van het administratief dossier dat hiermee rekening zou zijn gehouden. De verwerende partij was op de hoogte van het bestaan van een al dan niet vermeende partner van de verzoekende partij. Noch in de bestreden beslissing, noch in het administratief dossier is een afweging terug te vinden aangaande het al dan niet bestaan van een gezinsleven in hoofde van de verzoekende partij.”

(zie RvV, 27 augustus 2014, 128.276).

Art. 74/13 Vw. stelt zeer duidelijk dat verweerster verplicht is om rekening te houden met het gezinsleven.

Op verweerster ligt aldus de plicht om uitdrukkelijke op grond van art. 74/13 Vw. te motiveren waarom zij ondanks het gezinsleven het noodzakelijk acht om een bevel om het grondgebied te verlaten af te leveren.

Nergens in de bestreden beslissing kan echter gelezen worden of, hoe en op welke manier dan wel werd rekening gehouden met het gezinsleven.

Artikel 8 EVRM beschermt het gezins- en familieleven, gezien de feitelijke omstandigheden kan hier in casu geenszins het familieleven worden betwist.

Het respect voor art. 8 EVRM in hoofde van de staat is niet enkel een negatieve verplichting, maar houdt ook een positieve verplichting (Marckx et Johnston : EHRM, 13 juni 1979, Marckx/Belgique, serie A, nr. 31, p. 15; EHRM, 18 december 1986, Johnston/Ierland, serie A, nr. 112, p. 25.), (EHRM, 22 juni 1989, Eriksson /Zweden, serie A, nr. 156; EHRM 23 sept. 1994, Hokkanen/Finland, serie A, nr 299-A).

Inmengingen op art. 8 EVRM kunnen enkel gebeuren wanneer deze voorzien zijn in de wet en noodzakelijk in een democratische samenleving. Hieromtrent dient een belangenafweging te gebeuren. (EHRM, 5 februari 2002, Conka / Belgique, § 83).

De bestreden beslissing motiveert geenszins welke belangenafweging werd gemaakt of waarom de bestreden beslissing art. 8 EVRM niet zou schenden.

“Verzoekster maakt aannemelijk dat de verwerende partij op de hoogte was van haar huwelijk en het feit dat zij een aanvraag tot gezinshereniging in functie van de betrokken echtgenoot had ingediend. Dat wordt overigens niet ontkend in de nota. Op geen enkele wijze blijkt uit de motieven van de bestreden beslissing of uit de stukken van het administratief dossier dat de billijke afweging die moest worden gemaakt in het licht van de fair-balance-toets voorafgaand aan het nemen van de bestreden beslissing zou hebben plaatsgevonden. De verwerende partij kan er zich dan ook niet mee vergenoegen thans, in haar nota, te wijzen op een aantal elementen die in het licht van artikel 8 van het EVRM zouden spelen. Waar in de aanloop naar, dan wel het nemen van de bestreden beslissing dus geen blijk wordt gegeven van deze billijke belangenafweging, kan de Raad alleen maar vaststellen dat de verwerende partij bij het nemen van de bestreden beslissing niet tegemoet is gekomen aan de beoordeling die haar toekwam in het licht van artikel 8 van het EVRM en die haar mede wordt opgelegd in het kader van de zorgvuldigheidsplicht. De Raad kan niet zelf tot deze belangenafweging overgaan zonder zich in de plaats van het bestuur te stellen (cf. RvS 26 juni 2014, nr. 227.900).” (RvV 18 december 2015, 135.526).

"In een tweede middel voert de verzoekende partij onder meer de schending aan van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet en van artikel 8 van het EVRM. De verzoekende partij stipt te dien einde aan dat zij een verklaring van wettelijke samenwoning met haar partner wenst af te leggen en dat haar partner bovendien zwanger is van haar. Zij benadrukt dat de verwerende partij ingevolge artikel 74/13 van de vreemdelingenwet rekening dient te houden met het familieleven, hetgeen in casu niet is gebeurd. Tot slot stelt de verzoekende partij dat artikel 74/13 van de vreemdelingenwet refereert naar artikel 8 van het EVRM. Artikel 74/13 van de vreemdelingenwet luidt als volgt: "Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land."

De verzoekende partij kan worden gevolgd waar zij stelt dat deze bepaling allicht refereert naar artikel 8 van het EVRM dat de bescherming van het gezinsleven inhoudt. De Raad stelt vast dat in de verwijderingsmaatregel geen enkele motivering terug te vinden betreffende het gezins- en familieleven van de verzoekende partij. Evenmin blijkt uit de stukken van het administratief dossier dat hiermee rekening zou zijn gehouden. De verwerende partij was op de hoogte van het bestaan van een al dan niet vermeende partner van de verzoekende partij. Noch in de bestreden beslissing, noch in het administratief dossier is een afweging terug te vinden aangaande het al dan niet bestaan van een gezinsleven in hoofde van de verzoekende partij." (RvV, 27 augustus 2014, 128.276).

De bovenvermelde bepalingen zijn aldus zonder meer geschonden.

4.2.5.

Het moge duidelijk zijn dat de verweerster een uiterst summiere standaardbeslissing heeft genomen omtrent het bevel om het grondgebied te verlaten, zonder op de minste wijze de persoonlijke elementen en zelfs de feiten in acht te nemen.

Het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten dient dan ook minstens te worden vernietigd."

3.2.2. In de nota repliceert de verwerende partij het volgende:

"In een tweede middel beroept verzoekende partij zich op een schending van:

- artikel 52 van het KB dd. 08.10.1981;*
- artikel 7 van de Vreemdelingenwet;*
- het proportionaliteits- en redelijkheidsbeginsel;*
- artikel 8 EVRM;*
- artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet;*
- de artikelen 2 en 3 van de Wet dd. 29.07.1991.*

Verzoekende partij uit kritiek op het gegeven dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie niet verplicht is om een bevel om het grondgebied te verlaten af te geven. Verder meent verzoekende partij dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie geen rekening heeft gehouden met het feit dat verzoeker een waarachtig gezinsleven in België heeft.

De kritiek van verzoekende partij kan niet worden aangenomen.

Verweerder stelt vast dat de verzoekende partij volkomen voorbij gaat aan het feit dat de bestreden beslissing werd genomen zonder bevel om het grondgebied te verlaten.

Bijgevolg mist de integrale kritiek uit het tweede middel van de verzoekende partij grondslag, nu deze integraal is gesteund op de bewering dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, belast met Administratieve Vereenvoudiging ten onrechte zou zijn overgegaan tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, belast met Administratieve Vereenvoudiging aan de verzoekende partij uitdrukkelijk aanreikt op welke wijze gebeurlijk met meer succes een aanvraag tot gezinshereniging kan worden ingediend, met deugdelijk bewijs van de reële verwantschap.

Er kan aldus niet ernstig worden voorgehouden dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, belast met Administratieve Vereenvoudiging bij het nemen van de bestreden beslissing geen rekening zou hebben gehouden met het feit dat de verzoekende partij op heden deel uitmaakt van het feitelijke gezin van de referentiepersoon.

Ondergeschikt, en slechts in zoverre de verzoekende partij in haar tweede middel nog verwijst naar artikel 8 EVRM, benadrukt verweerder dat het voor zich spreekt dat de beoordeling van de aanvraag gezinshereniging in het licht van de wettelijke bepalingen (waaronder artikel 40bis en 40ter van de Vreemdelingenwet) ontegensprekelijk reeds een beoordeling van de aangevoerde familiale situatie behelst.

Verweerder wijst erop dat de wettelijke voorwaarden die gesteld worden in artikel 40bis en 40ter van de Vreemdelingenwet, onder meer het recht op eerbiediging van het gezinsleven waarborgen.

Zulks wordt expliciet bevestigd door het Grondwettelijk hof in het arrest nr. 121/2013:

“B.45.1. Artikel 40ter van de wet van 15 december 1980 regelt het verblijf op het grondgebied van de familieleden van een Belgische onderdaan. Zoals uiteengezet in B.3.2, beoogt de bestreden wet van 8 juli 2011 het immigratiebeleid inzake gezinshereniging bij te sturen, teneinde de migratiedruk te beheersen en bepaalde misbruiken te ontmoedigen, met eerbied voor het recht op het gezinsleven.

Tevens werd de noodzaak benadrukt om te verzekeren dat de familieleden in menswaardige omstandigheden verblijven. In het licht van die doelstellingen werden ook maatregelen noodzakelijk geacht ten aanzien van de familieleden van een Belg.

De bestreden bepaling past derhalve in het streven van de wetgever naar een ordentelijk immigratiebeleid en streeft een doelstelling na die verschillend is van die welke aan de basis ligt van het Unierecht inzake vrij verkeer.

(...)

B.52.3. Bovendien vormen de aan de Belgische gezinshereniger opgelegde striktere inkomensvoorwaarden een relevante maatregel om het voortbestaan van het stelsel voor sociale bijstand en het verblijf van de familieleden van de gezinshereniger in menswaardige omstandigheden te verzekeren.

In tegenstelling met de « burger van de Unie », wiens verblijfsrecht kan worden ingetrokken wanneer hij een onredelijke last voor de begroting van de Staat wordt, beschikt de Belg over het recht op de sociale bijstand zonder op enig ogenblik het risico te lopen dat zijn verblijfsrecht hem wordt afgenomen, zodat het feit dat aan de Belg die zijn recht van vrij verkeer niet heeft uitgeoefend en die gebruik wenst te maken van zijn recht op gezinshereniging de verplichting wordt opgelegd aan te tonen dat hij over meer financiële en materiële middelen beschikt dan de « burger van de Unie », het mogelijk maakt het voortbestaan van het socialezekerheidsstelsel te verzekeren.

Het kan immers niet worden uitgesloten, enerzijds, dat de tenlasteneming van zijn familieleden de financiële situatie van die Belgische onderdaan zodanig verergert dat hij, na verloop van een bepaalde periode, van de sociale bijstand afhankelijk wordt om zijn eigen essentiële behoeften te verzekeren en, anderzijds, dat het recht op de eerbiediging van het gezinsleven, verankerd in artikel 22 van de Grondwet en artikel 8 van het Europees Verdrag voor de rechten van de mens, aan de overheden de verplichting oplegt om, zelfs in een dergelijke situatie, geen einde te maken aan het verblijf van zijn familieleden die in voorkomend geval sedert een bepaald aantal jaren legaal op het Belgische grondgebied verblijven.

(...)

B.54.1. Artikel 40ter van de wet van 15 december 1980 voorziet in de mogelijkheid om een verblijf in het kader van gezinshereniging te verkrijgen voor de echtgenoot of partner van een Belgische onderdaan, voor de kinderen van de Belgische onderdaan en die van zijn echtgenoot of partner, alsmede voor de beide ouders van een minderjarige Belg. Aldus waarborgt die bepaling het recht op gezinsleven van het kerngezin.

(...)

B.55.2. Door te bepalen dat de stabiele en toereikende bestaansmiddelen van de gezinshereniger ten minste moeten gelijk zijn aan honderdtwintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3°, van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie, heeft de wetgever een referentiebedrag willen vaststellen. Aldus heeft die bepaling tot gevolg dat de overheid die de aanvraag tot gezinshereniging moet onderzoeken, geen verder onderzoek moet doen naar de bestaansmiddelen indien de gezinshereniger over een inkomen beschikt dat gelijk is of hoger dan het beoogde referentiebedrag.

De bestreden bepaling heeft niet tot gevolg dat de gezinshereniging wordt verhinderd indien het inkomen van de gezinshereniger lager is dan het vermelde referentiebedrag. In dat geval moet de bevoegde overheid, volgens artikel 42, § 1, tweede lid, van de wet van 15 december 1980, in het concrete geval en op basis van de eigen behoeften van de Belg en van zijn familieleden, bepalen welke bestaansmiddelen zij nodig hebben om in hun behoeften te voorzien zonder dat de familieleden ten laste vallen van de openbare overheden.

(...)

B.55.5. De wetgever heeft erop toegezien dat het risico dat de familieleden van de Belgische gezinshereniger vanaf het begin of in de loop van hun verblijf om een sociale bijstand moeten verzoeken om menswaardige levensomstandigheden te verzekeren, aanzienlijk wordt beperkt zonder evenwel de uitoefening van het recht op gezinsleven van de Belgische

onderdaan onmogelijk of overdreven moeilijk te maken. Hij heeft aldus een billijk evenwicht verzekerd tussen de legitieme doelstelling het voortbestaan van het stelsel voor sociale bijstand te verzekeren, rekening houdend met de bijzondere situatie van de Belg in dat verband, en de zorg om de Belgische onderdaan die geen gebruik heeft gemaakt van zijn recht van vrij verkeer de mogelijkheid te bieden zijn recht op gezinsleven in menswaardige omstandigheden uit te oefenen.

(...)

B.64.8. Volgens een vaststaand beginsel van internationaal recht zijn Staten bevoegd om de toegang van vreemdelingen tot hun grondgebied te regelen. Zoals uiteengezet in B.6.6, erkent artikel 8 van het Europees Verdrag voor de rechten van de mens niet het recht van een vreemdeling om in een bepaald land te verblijven en houdt het niet de verplichting in voor de verdragspartijen om rekening te houden met de keuze van een echtpaar om in een welbepaald land te wonen. De bestreden inkomensvereiste beoogt te vermijden dat vreemdelingen die een verblijfsrecht willen verkrijgen in het kader van gezinshereniging, ten laste vallen van de overheid en streeft een legitieme doelstelling na. Om de redenen uiteengezet onder B.52, kan de bestreden maatregel daarmee niet als onevenredig worden beschouwd.

(...)” (Grondwettelijk hof nr. 121/2013 van 26 september 2013, <http://www.const-court.be/>, markering toegevoegd).

Vanzelfsprekend impliceert de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden dat er rekening werd gehouden met de gezinsbanden waarop verzoekende partij zich beroepen heeft in haar aanvraag gezinshereniging.

De weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten, vervat in de bijlage 20, houdt ontegensprekelijk in dat de gemachtigde van de Staatssecretaris de gezinsbanden beoordeeld heeft.

Verzoekende partij benadrukt dat artikel 8 EVRM niet de toepassing verhindert van de bepalingen, zoals van artikel 40bis en 40ter, die conform hiermee zijn en, middels het nakomen van bepaalde voorwaarden, het recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven van de vreemdeling in België garanderen. (Raad van State nr. 231.772 van 26.06.2015, <http://www.raadvst-consetat.be/>).

De gemachtigde van de Staatssecretaris kan enkel indien er aan de verblijfsvoorwaarden voldaan is, een recht op verblijf van meer dan drie maanden erkennen. In zoverre niet voldaan is aan de voorwaarden gesteld in artikel 40bis en 40ter van de Vreemdelingenwet, vermag de gemachtigde van de staatssecretaris wel degelijk een beslissing te nemen tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden, desgevallend met een beslissing tot bevel om het grondgebied te verlaten.

In casu weze evenwel andermaal herhaald dat de bestreden beslissing werd genomen zonder bevel om het grondgebied te verlaten.

Uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt afdoende dat geen bewijs van verwantschap wordt aangenomen, zodat er geen sprake kan zijn van een beschermenswaardig familieleven in de zin van artikel 8 EVRM. Minstens moet worden aangenomen dat geen bijzonder elementen van afhankelijkheid worden aangetoond, waaruit zou kunnen blijken dat de verzoekende partij -als deel van het feitelijk gezin van de referentiepersoon- buitengewoon afhankelijk is van laatstgenoemde.

Een gezamenlijk adres op zich volstaat immers niet als bewijs van een gezinsleven in de zin van art. 8 EVRM.

“Artikel 8 van het EVRM beschermt alleen bestaande gezinsrelaties en niet de keuze van de gemeenschappelijke verblijfplaats van vreemdelingen, in casu verzoekende partij en haar vader.” (R.v.V. nr. 83.753 van 28 november 2011)

De schending van art. 8 EVRM wordt dan ook niet aannemelijk gemaakt.

De verweerder merkt op dat de gemachtigde van de Staatssecretaris geheel terecht, en binnen de hem ter zake toebedeelde bevoegdheid, oordeelde dat diende besloten te worden tot de weigering van het verblijf van meer dan drie maanden, zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

De gemachtigde van de Staatssecretaris handelde daarbij na grondig onderzoek van de elementen die de concrete situatie van de verzoekende partij daadwerkelijk kenmerken, en conform de ter zake toepasselijke rechtsregels, het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel inclusief.

Het tweede middel kan evenmin worden aangenomen.”

3.2.3.1. Het betoog van verzoeker vertrekt vanuit de hypothese dat hem een bevel om het grondgebied te verlaten werd afgegeven, *quod non in casu*. In de bestreden beslissing wordt uitdrukkelijk in de hoofding vermeld: ‘beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten’. Voorts blijkt uit de lezing van de bestreden beslissing evenmin dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris verzoeker bevel gaf om het grondgebied te verlaten.

Een schending van artikel 52 van het vreemdelingenbesluit, van de artikelen 7 en 74/13 van de vreemdelingenwet, van het redelijkheidsbeginsel en van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen wordt dan ook niet op dienstige wijze aangevoerd.

3.2.3.2. Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

"1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met de loutere goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, *Conka/België*, § 83), en anderzijds dat dit artikel primeert op de bepalingen van de vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan hij kennis heeft of zou moeten hebben.

Uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens volgt dat bij de belangenafweging in het kader van het door artikel 8 van het EVRM beschermde recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven een "*fair balance*" moet worden gevonden tussen het belang van de vreemdeling en diens familie enerzijds en het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde anderzijds. Daarbij moeten alle voor die belangenafweging van betekenis zijnde feiten en omstandigheden kenbaar worden betrokken.

De Raad oefent slechts een wettigheidscontrole uit op de bestreden beslissing. Bijgevolg gaat de Raad na of de verwerende partij alle relevante feiten en omstandigheden in haar belangenafweging heeft betrokken en, indien dit het geval is, of de verwerende partij zich niet ten onrechte op het standpunt heeft gesteld dat die afweging heeft geresulteerd in een "*fair balance*" tussen enerzijds het belang van een vreemdeling bij de uitoefening van het familie- en gezins-/privéleven hier te lande, en anderzijds het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde.

Deze maatstaf impliceert dat de Raad niet de bevoegdheid bezit om zijn eigen beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. Bijgevolg kan de Raad niet zelf de belangenafweging doorvoeren (RvS 26 januari 2016, nr. 233.637; RvS 26 juni 2014, nr. 227.900).

Het waarborgen van een recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven, veronderstelt het bestaan van een privé- en/of familie- en gezinsleven, dat beschermenswaardig is onder artikel 8 van het EVRM.

Dit privé- en/of familie- en gezinsleven dient te bestaan op het moment van de bestreden beslissing.

De Raad kijkt in eerste instantie na of de verzoekende partij een beschermenswaardig privé- en/of familie- en gezinsleven aanvoert in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of een inbreuk werd gepleegd op het recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven door het nemen van de bestreden beslissing.

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip 'familie- en gezinsleven', noch het begrip 'privéleven'. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd. De beoordeling of er al dan niet sprake is van een familie- of gezinsleven is in wezen een feitenkwestie die afhankelijk is van de aanwezigheid van effectief beleefde hechte persoonlijke banden (EHRM 12 juli 2001, *K. en T./Finland (GK)*, § 150; EHRM 2 november 2010, *Şerife Yiğit/Turkije (GK)*, § 93). Het EHRM benadrukt dat het begrip 'privéleven' een ruime term is en dat het mogelijk, noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, *Niemietz/Duitsland*, § 29; EHRM 27 augustus 2015, *Parrillo/Italië (GK)*, § 153).

Uit de bestreden beslissing blijkt dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris heeft vastgesteld dat verzoeker "*de bloedverwantschap in neergaande lijn ten opzichte van de referentiepersoon onvoldoende (heeft) aangetoond*".

In casu werpt verzoeker op dat de bestreden beslissing geenszins motiveert welke belangenafweging werd gemaakt of waarom de bestreden beslissing artikel 8 van het EVRM niet zou schenden. Er wordt

evenwel niet ingezien waarom de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris nog een belangenafweging diende te maken in de zin van artikel 8 van het EVRM nadat hij al had vastgesteld dat verzoeker “*de bloedverwantschap in neergaande lijn ten opzichte van de referentiepersoon onvoldoende (heeft) aangetoond*”. Uit de bestreden beslissing blijkt immers dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris verzoekers gezinsleven betwist. Tevens wordt erop gewezen dat aan verzoeker geen bevel om het grondgebied te verlaten werd gegeven.

Een schending van artikel 8 van het EVRM en van het proportionaliteitsbeginsel wordt niet aangetoond.

3.2.3.3. Het tweede middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van verzoeker.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van verzoeker.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zestien januari tweeduizend achttien door:

mevr. A. DE SMET,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET